

Брате мой, брате мой!
 — Богъ тревоженъ, що искашь?
 — Богъ не сжмъ, ами прахъ,
 Що свѣгътъ не побира,
 Що покой не намира,
 Що ламти за покой,
 Слѣдъ туй вѣчно движене . . . .
 За покой, за покой! . . . .

— Сърдце! умъ! духъ! богъ! прахъ!
 Що си името таишь?
 Человѣкъ, що роптайшь?
 И за тебъ, не се бой,
 Има гробъ, да, и той
 Твоитѣ бурни желанья,
 Свѣтове и мечтанья
 Въ своята бездна ще глътне . . .

Сърдцето.

Вѣрвамъ, да, има гробъ,
 И тамъ — вѣченъ покой,
 Дѣ мирияса кръвта,
 Дѣ заспива скърбта . . .
 Тамъ е край на борби,
 На желаня, жажди
 Нивга неутолени;
 Тамъ гаснѣй любовта,
 Тамъ умразата спи . . .
 Ахъ, убито сжмъ вече
 И желало бихъ тамъ
 Да починѣ въ блаженство . . .
 Има край, има, знамъ:
 То е гробътъ покойни.